

Sygn. akt VII U 1160/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2016 r. w Warszawie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o odsetki

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 maja 2015 r. znak: (...)

1. zmienia decyzję z dnia 21 maja 2015 r. znak: (...)

w ten sposób, że przyznaje J. B. prawo do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie należnej od dnia 1 sierpnia 2011 r. wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, począwszy od dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty,

2. w zakresie żądania odsetek od zaległych odsetek z tytułu opóźnienia

w wypłacie świadczeń, wniosek J. B. przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. celem rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu J. B. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 21 maja 2015 roku znak: (...), odmawiającej mu prawa do odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia emerytalnego

W uzasadnieniu odwołania, J. B. podkreślił, iż zarówno Sąd Okręgowy jaki i Sąd Apelacyjny uznał okres zatrudnienia w Zakładzie (...) jako prace wykonywaną w warunkach szczególnych. odwołujący podkreślił, iż w postępowaniu przed Sądem Okręgowym przedstawił wniosek dowodowy o przesłuchanie dwóch świadków na okoliczność zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w Przedsiębiorstwie (...). J. B. podkreślił, iż każdy z wymienionych okresów zatrudnienia łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy dawały mu prawo do emerytury. Zdaniem odwołującego, organ rentowy nie kwestionował w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym, iż okres zatrudnienia w Spółdzielni (...), czy też w Zakładzie (...), stanowił prace odwołującego w warunkach szczególnych i nie odnosił się też do tych prac

w apelacji złożonej do Sądu Apelacyjnego. Odwołujący podniósł, iż organ rentowy celowo opóźnił wypłatę emerytury, a w związku z tym winien wypłacić odwołującemu odsetki z tytułu odpowiedzialności za zwłokę w wypłacie świadczenia (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 lipca 2015 roku, organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy podniósł, iż Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 lipca 2013 roku sygn. akt VII U 1309/11, który wpłynął do organu rentowego w dniu 22 sierpnia 2013 roku, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 4 października 2011 roku i przyznał J. B. prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 sierpnia 2011 roku. organ rentowy podkreślił nadto, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji (organu rentowego) oddalił apelację –wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt III AUa 2485/13. Organ rentowy podkreślił, iż po zakończeniu postępowania apelacyjnego, wykonał wyrok Sądu Okręgowego, decyzją z dnia 21 maja 2015 roku. Odwołujący podkreślił nadto, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego o której mowa

w art. 118 ust 1a ustawy o emeryturach. W świetle podniesionej argumentacji organ rentowy, wskazał, iż zaskarżona decyzja wydana została prawidłowo, a odwołanie jako bezzasadne winno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie k. 3-3v a.s.)

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 4 października 2011 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił J. B. prawa do wcześniejszej emerytury, albowiem w ocenie organu rentowego odwołujący nie udowodnił wymaganego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, a jedynie w wymiarze 14 lat, 10 miesięcy i 26 dni. (Brakujący okres takiego stażu pracy wynosił zatem 1 miesiąc i 4 dni). W decyzji odmownej organ rentowy podkreślił, iż nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego:

- Od 16 sierpnia 1978 r. do 6 października 1978 r. w (...) Spółdzielni (...) w Zakładzie (...), na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (tj. 1 miesiąc i 20 dni) oraz okresu od:
- Od 3 sierpnia 1987 r. do 30 września 1987 w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (tj. 1 miesiąc i 27 dni),

Albowiem, w ocenie organu rentowego z przedłożonej do akt rentowych dokumentacji odwołującego nie wynikało, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych (k. 35 a.r.).

J. B. zaskarżył ww. decyzję organu rentowego z dnia 4 października 2011 r. inicjując postępowanie odwoławcze prowadzone w Tutejszym Sądzie pod sygnaturą akt VII U 1390/11. Wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w sprawie VII U 1390/11 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 4 października 2011 r. i przyznał ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury

z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych od dnia 1 sierpnia 2011 roku (k. 141 a.s. sygn. VII U 1390/11). Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę zaliczył jeden ze spornych okresów ujętych w decyzji do stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych tj. okres zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) –w wymiarze 1 miesiąca i 20 dni. (Drugi okres ujęty w decyzji –zatrudnienia w (...) został zaliczony (uzasadnienie wyroku w sprawie VII U 1390/11).

Sąd Okręgowy w postępowaniu w sprawie VI U 1390/11 uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych również inny okres zatrudnienia odwołującego w (...) -nie ujęty w zaskarżonej decyzji, a wywieziony w toku postępowania odwoławczego. Suma uwzględnionych okresów przez Sąd i okresów zaliczonych do pracy w warunkach szczególnych przez organ rentowy stanowiła staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy zwrócił uwagę iż organ rentowy w postępowaniu administracyjnym, rozpoznając wniosek J. B. o wcześniejszą emeryturę, dysponował oryginałem świadectwa pracy z którego wynika, iż w Spółdzielni (...), odwołujący pracował na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy przez

1 miesiąc i 20 dni, ale dodatkowo Sąd Okręgowy w postępowaniu VII U 1390/11 prowadził również postępowanie dowodowe z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu BHP- na okoliczność faktycznego zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych. Biegły zapisał w opinii jedynie,

iż praca w (...) nie może być zaliczona do pracy w warunkach szczególnych ponieważ okres jej wykonywania nie został ujęty w rozporządzeniu Rady Ministrów aktualnym w okresie jej pełnienia, a jedynie w późniejszym rozporządzeniu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy podkreślił jednak, że ów okres na podstawie § 19 rozporządzenia z 1982 r. w sprawie zatrudnienia pracowników

w szczególnych warunkach (...), będzie również zaliczony do stażu pracy ubezpieczonego

w warunkach szczególnych. Natomiast na okoliczność tego zatrudnienia Sąd Okręgowy w sprawie

VII U 1390/11 nie przesłuchiwał świadków. Sąd Okręgowy w sprawie VII U 1390/11 przyjął zatem,

iż świadectwo pracy z okresu zatrudnienia w (...) jest wystarczającym dowodem na okoliczność faktycznej pracy odwołującego w warunkach szczególnych w (...). Biegły w opinii podkreślił nadto, iż w dokumentacji zatrudnienia odwołującego

w przedsiębiorstwie (...)nie jest wymienione, iż odwołujący kierował pojazdem

o ciężarze przekraczającym 3,5 tony dlatego również nie można tego okresu zaliczyć do pracy

w warunkach szczególnych, natomiast konkluzja ta pozostawała w ocenie Sądu Okręgowego bezzasadna i nie wnosi nic do sprawy, albowiem w zaskarżonej decyzji organ rentowy w ogóle nie kwestionował ciężaru pojazdu, którym kierował odwołujący, a jedynie poczynił zastrzeżenia

co do kwestii czy odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracy kierował pojazdem ciężarowym. Zdaniem Sądu świadectwo znajdujące się w dokumentacji akt rentowych (w tomie dotyczącym wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy), wprost zaś wskazuje, iż odwołujący kierował

w pełnym wymiarze czasu pracy pojazdami ciężarowymi.

Organ rentowy złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 lipca 2013 roku, a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r. oddalił apelację ZUS.

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w sprawie VII U 1390/11, organ rentowy wydał w dniu 21 maja 2015 roku decyzję w przedmiocie przyznania ubezpieczonemu J. B. prawa do wcześniejszej emerytury począwszy od dnia 1 sierpnia 2011 roku (k. 233 a.s.)

J. B. w dniu 18 maja 2015 r. złożył do organu rentowego wniosek o wypłatę odsetek od przyznanego prawa do wcześniejszej emerytury począwszy od dnia 1 sierpnia 2011 r (k. 219 a.r.).

Decyzją z dnia 21 maja 2015 r. organ rentowy ZUS (...) Oddział w W. odmówił wnioskodawcy prawa do odsetek, podkreślając w uzasadnieniu decyzji, iż nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (k. 221-221 verte a.r.)

Decyzję odmawiającą wypłaty odsetek zaskarżył J. B. inicjując niniejsze postępowanie w sprawie VII U 1160/15 (k. 2 a.s.).

W toku postępowania pełnomocnik organu rentowego w piśmie procesowym z dnia

8 października 2015 roku zaznaczył, iż organ rentowy nie może na podstawie innych środków dowodowych (np. zeznań świadków, przesłuchania stron), uznać, za udokumentowane okresy pracy

w szczególnych warunkach. Wskazane ograniczenia nie mają zaś zdaniem organu zastosowania

w postępowaniu sądowym. Pełnomocnik ZUS podkreślił, iż w sprawie wnioskodawcy J. B. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie uznał, iż przedłożone przez J. B. w postępowaniu

administracyjnym świadectwa pracy w szczególnych warunkach, są niewystarczające do rozstrzygnięcia sporu i postanowił przeprowadzić postępowanie w oparciu o dowody z zeznań świadków, dokumentacji akt osobowych, opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu BHP, wyjaśnień odwołującego oraz dokumentacji akt rentowych. Pełnomocnik ZUS podniósł nadto argumentację ujętą w odpowiedzi na odwołanie, iż zarówno Sąd Okręgowy jak również Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym, nie ustalili odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania odwołującemu świadczenia (k. 10 a.s.).

Na rozprawie w dniu 7 stycznia 2016 roku, odwołujący podkreślił, iż organ rentowy od chwili złożenia do organu rentowego, wniosku o emeryturę, a wraz z wnioskiem świadectw pracy w (...), dysponował wszelką wiedzą, w zakresie zatrudnienia ubezpieczonego

w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, a w związku z tym, organ rentowy mógł przyznać ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury bez opóźnienia. (protokół rozprawy k. 18 a.s.).

Do zakończenia postępowania strony podtrzymały zajęte stanowiska procesowe, odwołujący w zakresie uwzględnienia odwołania i przyznania prawa do odsetek z tytułu odpowiedzialności

za opóźnienie w wypłacie świadczeń, a pełnomocnik organu rentowego w zakresie oddalenia odwołania w sprawie. Odwołujący ponadto wniósł o zasądzenie kwoty odsetek od należnych mu odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia (k. 18 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów zawartych w dokumentacji akt rentowych, dokumentacji akt postępowania sądowego w tym zeznań odwołującego oraz dokumentacji akt sprawy VII U 1160/15. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił w ocenie Sądu wystarczającą podstawę rozstrzygnięcia sporu w sprawie.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 maja 2015 roku zasługiwało na uwzględnienie, wniosek zaś odwołującego w zakresie zasądzenia kwot odsetek od zaległych odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia należało przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., celem rozpoznania.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było ustalenie, czy organ rentowy powinien wypłacić odwołującemu J. B. odsetki za opóźnienie w wypłacie emerytury, w związku z wykonaniem przez organ rentowy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie który zmienił decyzję organu rentowego z dnia 4 października 2011 roku i przyznał odwołującemu prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 sierpnia 2011 roku.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), jeżeli Zakład- w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych- nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie natomiast z art. 118 ust. 1 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W myśl zaś ust. 1a, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu

odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zajęte w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2012 roku, w sprawie III AUa 1549/11, stosownie do którego, wyjaśnienie (ostatniej) okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. Sąd Okręgowy podkreśla nadto, iż wbrew twierdzeniom ZUS, brak zamieszczenia w sentencji wyroku orzeczenia w zakresie odpowiedzialności organu rentowego w opóźnieniu w wypłacie świadczenia, nie pozbawia ubezpieczonego możliwości ubiegania się o odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 roku w sprawie I UZP 2/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie III AUa 317/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie III AUa 424/12, Legalis nr 733870, wyrok SA w Krakowie z dnia 2 października 2012 r., III AUa 485/12, Legalis nr 733157).

W sprawach o odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia Sąd bada więc, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Pogląd ZUS zawarty w odpowiedzi na odwołanie nie jest zatem słuszny. Za uchybienie przez organ rentowy terminowi do ustalenia prawa lub wypłaty świadczenia z ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, uważa się zarówno niewydanie w ustawowo określonym czasie decyzji przyznającej prawo, jak i wydanie błędnej decyzji (odmawiającej owego prawa mimo spełnienia przez wnioskodawcę warunków jego uzyskania), następnie zmienionej przez sąd w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy podkreśla jednocześnie, iż na stosownie do przepisu art. 85 ust. 1, odpowiedzialność w zakresie odsetek za opóźnienie w przyznaniu prawa lub wypłacie świadczenia nie ma absolutnego charakteru. Zgodnie bowiem ze zdaniem drugim tegoż przepisu, odpowiedzialność tę wyłącza sytuacja, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

O winie organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) można mówić jedynie wówczas, gdy w oparciu o dostępne temu organowi dowody (w szczególności zgromadzone w aktach rentowych) można jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia (vide uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa 1460/12).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe prowadzi do wniosku, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie J. B. wcześniejszej emerytury.

Biorąc pod uwagę sporną w sprawie dotyczącej prawa ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury okoliczność faktyczną, którą było spełnienie warunku 15 lat pracy w warunkach szczególnych, istotne w kontekście prawa do odsetek jest stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków prowadzenia postępowania dowodowego podjął właściwe działania zmierzające do wyjaśnienia tej okoliczności warunkującej prawo do świadczenia.

Sąd Okręgowy zważył, że po wniesieniu przez ubezpieczonego w dniu 28 sierpnia 2011 roku do organu rentowego wniosku o przyznanie prawa do emerytur wraz z załącznikami w postaci świadectw pracy, ZUS miał wszystkie niezbędne dane pozwalające na wydanie rozstrzygnięcia zgodnego z prawem. Organ rentowy w postępowaniu administracyjnym dysponował oryginałem świadectwa pracy z którego wynika, iż w Spółdzielni (...), odwołujący pracował

na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy przez 1 miesiąc i 20 dni. W postępowaniu

w sprawie VII U 1390 /11, Sąd Okręgowy prowadził postępowanie dowodowe

z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu BHP- na okoliczność faktycznego zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych. Biegły sądowy podniósł w opinii jedynie, iż praca w (...) nie może być zaliczona do pracy w warunkach szczególnych bo okres jej wykonywania nie został ujęty w rozporządzeniu Rady Ministrów aktualnym w okresie jej pełnienia, a jedynie

w późniejszym rozporządzeniu. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy podkreślił jednakże, że

ów okres zatrudnienia na podstawie § 19 rozporządzenia z 1982 r. w sprawie zatrudnienia pracowników w szczególnych warunkach (...), będzie również zaliczony do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych.

Natomiast na okoliczność tego zatrudnienia Sąd Okręgowy w sprawie VII U 1390/11 nie przesłuchiwał świadków.

Mając na uwadze powyższe, należało zdaniem Sądu przyjąć, iż świadectwo pracy było w ocenie Sądu Okręgowego

w postępowaniu w sprawie VII U 1390/11 wystarczającym dowodem na okoliczność faktycznej pracy odwołującego w warunkach szczególnych w (...). Biegły w opinii podkreślił nadto, iż w dokumentacji zatrudnienia odwołującego

w przedsiębiorstwie (...) nie jest wymienione, iż odwołujący kierował pojazdem o ciężarze przekraczającym 3,5 tony dlatego również nie można tego okresu zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych, natomiast konkluzja ta jest bezzasadna i nie wnosi w ocenie Tutejszego Sądu nic do sprawy, albowiem w zaskarżonej decyzji

z dnia 4 października 2011 roku organ rentowy w ogóle nie kwestionował ciężaru pojazdu, którym kierował odwołujący, a jedynie poczynił zastrzeżenia co do kwestii czy odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracy kierował pojazdem ciężarowym. Świadectwo znajdujące się w dokumentacji akt rentowych (w tomie dotyczącym wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy), wprost zaś potwierdza, iż odwołujący kierował w pełnym wymiarze czasu pracy pojazdami ciężarowymi).

W ocenie Sądu, całokształt zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym materiału dowodowego skutkuje uznaniem, iż organ rentowy dysponował wszelkimi niezbędnymi danymi

do ustalenia, iż praca wykonywana przez odwołującego w (...) oraz pozostały staż pracy ubezpieczonego w warunkach uwzględniony przez organ rentowy (w wymiarze 14 lat, 10 miesięcy i 26 dni), wynoszą łącznie ponad 15 lat takiej pracy – w szczególnych warunkach.

Rację miał więc odwołujący podnosząc, że opóźnienie w wypłacie należnej mu emerytury jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie, ujętego w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 października 2013 r., w sprawie III AUa 425/13: wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności

w wykładni i zastosowaniu prawa. Podzielając w pełni te poglądy Sąd Okręgowy uznał, że skoro wyjaśnienie okoliczności mających wpływ na prawo odwołującego do wcześniejszej emerytury nastąpiło dopiero w postępowaniu sądowym, a organ rentowy dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych, umożliwiających wydanie decyzji przyznającej ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego, w żadnym razie nie może być mowy o wyłączeniu odpowiedzialności ZUS za opóźnienie w wypłacie wnioskodawcy świadczenia emerytalnego.

J. B. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę w dniu 22 sierpnia 2011 roku. W tej też dacie złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. oryginały świadectw pracy. Od tego dnia ZUS miał zatem 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji uwzględniającej wniosek. Mając na uwadze powyższe organ rentowy pozostaje w

zwłóce z wypłatą ubezpieczonemu świadczenia od dnia 23 września 2011 r., tj. od dnia następującego po ustalonym terminie płatności należnej mu emerytur.

Zgodnie bowiem z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U Nr 12, poz. 104), odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń- do dnia wypłaty świadczeń. Odsetki przewidziane w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej od kwoty świadczenia (wyrównania świadczenia) przyznanego wyrokiem sądu w sytuacji, gdy organ rentowy z naruszeniem prawa odmówił jego przyznania, nalicza się więc od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (vide. wyrok SN z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008/21-22/326).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 maja 2015 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do ustawowych odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury okres dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

W pozostałej zaś części wniosek organu rentowego o odsetki od zaległych odsetek należało skierować do organu rentowego celem rozpoznania. Kwestia tychże odsetek nie była bowiem przedmiotem zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji organu rentowego.

(...)